et too tilluke oligi Helve, kellest kuu neile oli kõnelnud. Nukralt toetusid nad vastu kasetohtu.

„Ta on meid tõesti unustanud," sosistas Malle. Varsti tõusis Mari üles ja läks Helvet kandes ära. Nüüd julgesid Malle ja Peedu õue ronida.

„Kui tore on õues, kui soe!" hõiskas Pahuli nukkude juurde joostes. „Kuhu te siis nüüd lähete?" küsis ta.

„Meie asume reisule suurde maailma," seletas Peedu. Kikepill ja Pahuli saatsid neid õueväravani. Nad vaatasid lahkujatele seni järele, kuni need esimeste rohukõrte taha kadusid.

Mallel ja Peedul tuli palju rännata. Üle kraavi minekuga kulus neil kaks päeva ja oja äärest metsani jõudsid nad alles kahenädalase reisu järel. Mari oleks selle maa joosnud mõne minutiga, aga nukkudel läks tillukeste jalgadega tippides palju rohkem.

Tore oli rännata üle põldude ja heinamaa sügavate rohumetsade. Kõrgel taevas lõõritas lõoke, metsast kostis käo kukkumist ja kuldnoka sillerdamist. Nukud peatusid tihti mõne õitseva käolina, võsaülase või nurmenuku juures. Õhus lendasid sumise-

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 30